

[Justitsministeren]

Hr. Hagen Hagensen var inde på, og det var hr. Wilhjelm også, spørgsmålet om, hvorvidt man kunne skelne mellem grader af voldtægt. Jeg fik det indtryk af hr. Hagen Hagensens indlæg, at hr. Hagen Hagensen i det hele taget mente, at man ikke burde skelne mellem normale og grovere forbrydelser inden for de enkelte kategorier, men det er formentlig et fejlagtigt indtryk, jeg har fået, for det gør man jo i dag, f. eks. inden for røveri, dér har man én strafferamme for »normalt« røveri og én for røveri under skærpende omstændigheder. Så det er domstolene altså vant til at operere med. Men jeg er da enig i bemærkningerne om, at det kan måske føles generende, specielt i disse sager.

Jeg vil gerne gentage det, som nogle af ordførerne har sagt, at vi her taler om ganske specielle sager, fordi der er et offer, der kommer i en helt anden situation, end ofre normalt gør. Her kan det måske, således som hr. Wilhjelm gjorde det, være rimeligt at spørge, om det er en krænkelse for et offer, hvis man siger: ja men dette var voldtægt, men det var ikke en særlig grov voldtægt. Det kan måske føles urimeligt i nogle tilfælde.

Ikke desto mindre er det jo en kendsgerning, at der er nogle former for voldtægt, der er grovere end andre. Måske skulle man bruge et andet ordvalg, måske skulle man prøve at afgrænse de grovere tilfælde på en anden måde. Der er en af de instanser, der er blevet hørt, der har foreslået, at man brugte udtrykket voldtægt i forbindelse med mishandling i stedet for. Det kan godt være, det er mere velegnet, det kan vi drøfte i retsudvalget. Det vil i hvert fald ikke kunne efterlade nogen form for krænkelse, hvis det var det kriterium, man anvendte, i stedet for det, som er foreslået.

Hr. Knud Lind spurgte om, hvorvidt straffelovrådet var enig i min positive holdning til de radikales forslag om ændring af § 225. Jeg kan sige, at det er straffelovrådet. Straffelovrådet har været hørt underhånden og har tilsluttet sig forslaget med de bemærkninger, jeg kom med, og rigsadvokaten har tilsluttet sig straffelovrådets vurdering.

Fru Ebba Strange, men også fru Nathalie Lind nævnte, at det var beklageligt – og det gjorde man vel med udgangspunkt i udtalelsen fra Dansk Kvindesamfund – at der ikke sidder kvinder i straffelovrådet. Den opfordring, jeg ved den lejlighed så har fået til at

overveje dette, og den opfordring, jeg også fik i henvendelsen fra Dansk Kvindesamfund, gør naturligvis, at jeg vil være opmærksom på spørgsmålet. Det havde jeg naturligvis været alligevel, men nu vil jeg være ekstra opmærksom på det.

Men når man ser på sammensætningen, som jo ikke er sådan helt tilfældig, er det jo svært at finde en kvindelig rigsadvokat eller en kvindelig præident for en landsret eller en kvindelig juridisk professor, hvis man nu vil have sådan nogle siddende, men der er da andre medlemmer også, og jeg har da bemærket, at der er et betydelig større udvalg af kvinder inden for forskellige chefposter, også inden for retsvæsenet, end der var for bare ti år siden, så jeg tror, at når et skifte kommer på tale inden for nogle af disse hverv, skulle der være udsigt til, at det ønske, der er fremført, vil kunne imødekommes.

Fru Ebba Strange nævnte også tvivlen om disse stk. 2'ere og de skærpende omstændigheder. Det har jeg kort berørt.

Med hensyn til ægteskabet og udnyttelsen inden for ægteskabet tror jeg ikke, det er en særlig praktisk paragraf, men det kan da godt se ud måske, som om den er lidt urimelig. Jeg kan nu også godt nævne tilfælde, hvor det havde været urimeligt, hvis den ikke havde været der, ville jeg tro. Den er lidt svær, men jeg tror ikke, den har den helt store betydning, men lad os kigge på i udvalget også, om den har det.

Så spurgte fru Birgith Mogensen, om man kunne udelukke, at der nu blev stillet skærpede krav til beviserne, når der skal dømmes efter § 216, altså den rigtige voldtægtsparagraf, i stedet for efter § 217. Det kan man naturligvis ikke udelukke, fordi, som jeg var inde på før, man må gå ud fra, selv om det sådan set ikke følger af lovens system, at jo hårdere straf der kan blive tale om, jo stærkere krav stiller man til beviserne. Det kunne jeg tænke mig rent psykologisk. Altså efter lovens system skal der være bevis i alle tilfælde naturligvis. Det kan ikke udelukkes. Men så må man sige, at så er det prisen for at få voldtægt betegnet som voldtægt og straffet som voldtægt. Jeg kan i hvert fald ikke give nogen garanti for, at det ikke udelukkes. På den anden side tror jeg ikke, at det vil få nogen større betydning i praksis, men en garanti mener jeg ikke man kan give.